

Z hlubin věků slavík tesknou píseň nes.
Píseň plnou bolu, píseň, kterou pevně
třímá děs.
Jeho hlas se chvěl, chtěl vzlétnout znova.
Pěl píseň z nejsmutnějších - ach, píseň
beze slova.

A přece pěl o stáří, o nerodící zemi,
pěl o ženě, která vládne nade všemi.

Pěl o ženě, ženě moudré, která život
znala.
A pěl o muži, kterému syna vzala.
A pěl o zimě, která čin ten mohla omluvit.
A pěl o srdci otce, v němž hnul se
nejtemnější cit.

Tam v kraji řečeném Stremba mohutný
dub na pahorku stál.
Byl domovem včel, domovem tajemství,
vždy s každou bouří rozmlouval.
Dobře znal kraje, kde lid nesužuje hlad.
Žena vstříc šla jeho tajemství a zaná muž
se tiše krad.
A slavík pěl o zubech medvědích.
Pěl o lese. Pěl o lese, který náhle ztich.
Pěl o šípů jenž povětrím se nese.
Pěl o smrti. Pěl o smrti, která číhá v lese.

Ach, podivný ten byl lov,
v němž lovec obětoval šíp stromu.
Zvíře ulovilo člověka!
Muž přihlíží stařešině skolu.